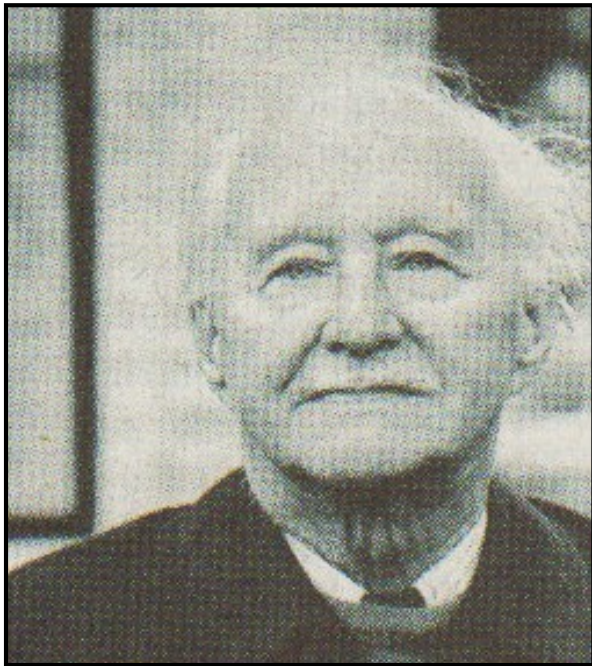

42. Mijnheer 'Pervyse'

Voorwoord

Op 14 april 1998 werd door de VRT een merkwaardige reportage uitgezonden in het programma 'De wereld is klein'. De reportage droeg als titel "Mijnheer Pervyse" en handelde over Albert Ameeuw die in volle oorlogstijd geboren werd te Pervijze en die miraculeus een bombardement overleefde terwijl al zijn dierbaren het leven lieten. Omdat hij helemaal alleen kwam te staan en niemand echt goed wist hoe zijn naam was, werd hij meteen 'Pervyse' genoemd.

Albert Ameeuw 1998

Ik neem deze reportage als uitgangspunt en vul verder aan met gevonden gegevens over zijn familiale achtergronden uit registers van bevolking en burgerlijke stand. Daarenboven maak ik ook gebruik van het boek 'The first war ambulance in Belgium' van Arthur Gleason, een boek dat verscheen in 1915 en waar in het laatste hoofdstuk de geboorte en eerste weken van mijnheer Pervyse beschreven worden. De schrijver van dit boek was getrouwd met een Amerikaanse vrijwilligster die samenwerkte met de Engelse verpleegster die zich over 'Pervyse' ontfermde.

De familie van 'Pervyse'

Ware het niet van de oorlog geweest, dan was het leven van 'Pervyse' heel anders verlopen en was hij gewoon als Albert Ameeuw door het leven gegaan. Als vluchtelingen voor de Duitse stormloop waren zijn ouders die normaal in Keiem woonden, te Pervijze terecht gekomen bij de ouders van zijn moeder. Zijn vader was Désiré Isidoor Ameeuw, geboren te Keiem in 1860 en boomkweker van beroep. Hij huwde een eerste maal in Keiem in 1893 met Sidonie Vanhullebus die reeds overleed in 1911. In die tussentijd hadden ze 6 kinderen

gehad waarvan er slechts 2 in leven waren gebleven : Margriet (° 1896) en Henri (° 1902).

Op 20 augustus 1912 hertrouwde hij te Pervijze met Herminie Declercq. Zij was te Oudekapelle geboren als dochter van Karel Lodewijk (° Lampernisse) en Theresia Sophia Tyteca . Reeds vanaf 1891 woonde ze in bij haar oom Karel Rolly in de Dorpplaats 66 te Pervijze. Hij was horlogeur van beroep en gehuwd met Theresia Bouche. De moeder van deze laatste en haar moeder waren verwant waardoor Karel Rolly haar oom was. Het jaar voorheen, in 1890, was haar broer Camiel reeds te Pervijze komen wonen bij dezelfde oom. Nog twee broers kwamen ook te Pervijze wonen, Emiel en Leon. Tenslotte kwamen ook haar ouders in 1907 te Pervijze hun intrek nemen in een herberg in de Veurnestraat op het adres Vogelsteen 135.

Na hun huwelijk gingen ze te Keiem wonen in de Dodepaardenstraat waar in maart 1913 een eerste kind werd geboren : Gerard Ameeuw.

Toen brak echter de oorlog uit en moest het gezin Ameeuw-Declercq zijn toevlucht zoeken te Pervijze bij de ouders van Herminie Declercq die nog altijd in de Veurnestraat woonden en die in de daaropvolgende weken en maanden niet wilden wijken voor het alsmear dichter komende oorlogsgeweld. Hierover zegt Gleason in zijn boek het volgende : 'die verbazingwekkende buitenmensen ! Hilda (de verpleegster die zich over 'Pervyse' ging ontfermen) kwam nooit over haar verwondering heen : hun flegma, hun eindeloos geduld, hun realistische kijk op het leven bij grote beroeringen. Terwijl de granaten rondvliegen gaan ze gewoon verder met het bewerken van hun land. Ze stappen de door obussen doorploegde straat op en af, ze hangen hun was buiten waar ze blootgesteld zijn aan het vuur van de machinegeweren. Het meedogenloze vernietigende bombardement van afgelopen week deed de dorpsbewoners vluchten naar meer westelijk gelegen schuilplaatsen. Voor een korte tijd was Pervijze enkel bewoond door soldaten en de drie verpleegsters.

Maar al gauw waren de dorpelingen daar terug. Ze waren de vreemde verblijfplaatsen beu en vol heimwee. Nu waren er meer dan 200 dorpelingen in Pervijze - mannen, vrouwen en kinderen. De kinderen, zich niet bekommerend om het artillerievuur, zochten de velden af naar kogels en obusfragmenten. Wat ze vonden brachten ze naar de verpleegsters en in ruil kregen ze stukken chocolade. De vrouwen kregen zes tot een dozijn dorpelingen per dag die langskwamen voor verpleging. Sommigen kwamen enkel uit nieuwsgierigheid en kregen wonderolie. Eén dosis was voldoende om hen te genezen. Ze kwamen met ieder denkbaar kwaaltje. Een winkelier, die nog altijd kandijnsuiker verkocht, had een verwonding opgelopen door een granaatscherf. Een peuter was verbrand aan zijn rechterhand en de wonde verzweerde. Hij speelde in vuil water en kwam dan telkens terug naar Hilda met een zeer smerig en nat verband. Hier was hun thuis, België, bloeiend en gelukkig, of België, donker en teneergeslagen. Toch bleef het België, hun vaderland. Als je man ziek en bedlegerig is, dan blijf je bij hem. Hij is je echtgenoot. Zo ook met je geboorteland, met het dorp waar je één bent met de grond. Je blijft en ziet af, en ondertussen leef je. Je blijft planten en ploegen ondanks het luide geweervuur in de nacht en de Duitsers een eind verder in de weiden. En hier droeg één van deze vrouwen in het vernielde Pervijze het grote natuurlijke wonder van nieuw leven in zich, onverstoorbaar als was haar thuis gelegen in een vredige vallei.'

De geboorte van 'Pervyse'

Zo werd het maart 1915. De toestand aan het IJzerfront werd slechter en slechter en de bombardementen op Pervijze werden alsmaar erger en in die erbarmelijke omstandigheden werd 'Pervyse' geboren op 20 maart.

'De vrouwen zaten juist vredig na te genieten van hun avondmaal. Een snok aan de bel, een kort geklingel en Mevr. Bracher (de Engelse verpleegster) opende de deur. Een grote man, buiten adem, stond daar: "Alstubieft, mevrouw de dokter, vlug, de baby komt!". De drie vrouwen renden naar een klein huis, een kleine tweehonderd meter verderop in de straat. Een muur van het huis was doorzeefd met kogels, een kamer vernield door een obus. Maar voor de rest was er een klein leefbaar onderkomen en daar woonde een Vlaamse familie. De geboorte was reeds ver gevorderd toen Mevr. Bracher, gevolgd door Scotch en Hilda binnenrenden. De moeder (Herminie Declercq), volledig gekleed, lag op een houten bed dat paste in een alkoof. Ze was typisch Vlaams, met hoge jukbeenderen en rode wangen. Alle familieleden stonden rond het bed - een jongen van twaalf (Henri Ameeuw), een negentienjarig meisje (Margriet Ameeuw) en een meisje van drie (wat foutief is want dit is een jongen van drie te weten Gerard Ameeuw). De vroedvrouw (Theresia Tyteca, moeder van Herminie) was een klein oud vrouwtje, de grootmoeder, met haar haar in een dotje bovenop haar hoofd, een parmantige houding, donkere ogen en een vastberaden mond. Ze was een tenger vrouwtje, alles aan haar even klein met uitzondering van haar zware, luidruchtige houten klompen. Haar hele persoonlijkheid straalde waardigheid uit. Vol vertrouwen, met haar levenslange ervaring als vroedvrouw, haalde ze uit haar zak een lint, ruw en vuil, en bond de navel van de pasgeborene af. De verpleegsters mochten nauwelijks helpen. Ondanks het feit dat Mevr. Bracher getraind en gediplomeerd was als vroedvrouw, werd ze door het vastberaden grootmoedertje met haar vinnige zwarte ogen, samen met de andere twee de kamer buitengewerkt. Ze voelde zich beledigd door hun komst. Steriele verbanden en flessen warm water waren haar even vreemd als de Duitsers.

In die omstandigheden kwam 'Pervyse' ter wereld. Niets kon hem tegenhouden, geen granaten noch bajonetten. Hij glipte door het net van de dood dat de mensen zo druk aan het weven waren. Daar was hij, een levenslustig, krachtig, goed gevormd kind. Dat klein wezentje kreeg een toekomst en hij was sterker dan de artillerie. Je zou verwachten dat de gruwel, de schrik rondom hem, een weerslag zouden hebben. Niets daarvan, in alles had hij de kenmerken van een vredig kind.'

De geboorte werd aangegeven en genoteerd in het register van de burgerlijke stand van Pervijze. Of dat register toen nog in Pervijze berustte is een andere vraag. Het is evengoed mogelijk dat voor de aangifte naar Veurne moest getrokken worden.

'Toen de vrouwen 's anderendaags 'Pervyse' bezochten, was de grootmoeder hem aan het voeden met suikerwater uit een kleine fles. Ze had hem gekleed in donkerblauw bedrukt katoen. De volgende dagen gingen ze het kind tweemaal daags bezoeken en telkens bracht Hilda sneeuw wit linnen mee, in de hoop de grootmoeder voor zich te winnen. Maar de oude vrouw was vasthoudend en 'Pervyse' moest verder in zijn donkerblauw katoenen pakje. De moeder was een goede vrouw, lief en trouw. Langzamerhand wonnen de verpleegsters haar vertrouwen en het respect van de grootmoeder.

"Kom mee" spoorde Hilda hen aan. "Laat me jullie allemaal meenemen naar De Panne waar het veiliger is. Geef 'Pervyse' een kans. Het is zinloos verder te leven tussen het bloedvergieten en het

granaatvuur. Op zekere dag zullen de wapens je krijgen en dan zal het te laat zijn." Maar ze bleven weigeren, moeder en broer, kleine en grote zuster en grootmoeder. Het dorp was hun thuis. Het bloedvergieten namen ze erbij.

Hilda bracht haar mooie ambulance tot voor de deur. Binnenin was er plaats genoeg voor hen allemaal en voor hun huishouden. En de moeder glimlachte en zei : "Het bloedvergieten zal me bespaard blijven. Ik zal niet gewond raken."

"Vandaag weiger je" repliceerde Hilda, "maar morgen kom ik terug en neem ik jullie allemaal mee naar een nieuw veilig onderkomen."

'Pervyse' overleeft

'De volgende morgen, heel vroeg, hoorde Hilda het ziek makende geluid van het instorten van nog een woning. Ze repte zich naar de deur en keek de straat in. De woning van de kleine baby was ingestort en een dikke rookwolk rees op uit het puin. Voor haar eigen veiligheid rende ze sneller dan ze ooit gedaan had. Ze kwam bij het kleine huisje dat nog slechts een ruïne was van plaaster, gebroken glas en steenstof. De vernietiging had toegeslagen over de moedige overlevers van dit verdoemde dorp. De soldaten zochten reeds tussen de brokstukken naar lichamen. Grote zuster en kleine zuster en broer waren dood, evenals de kleine oude grootmoeder. De moeder, zwaargewond aan de borst, was stervende. Alleen 'Pervyse' was in leven.

Door een mirakuleuze speling van het lot had hij de granaatinslag op zijn huis overleefd. Eén voetje was half af maar hij leefde nog, in de resten van het huis die het graf waren voor zijn familieleden.

Voorzichtig vervoerde Hilda moeder en kind in haar wagen naar het grote militaire hospitaal in De Panne. De moeder overleed twee uur later op de operatietafel. Daarmee bleef 'Pervyse' alleen achter in deze oorlogstijden.

Zijn verhaal verspreidde zich snel in de enige stad die nog ongeschonden in handen van de Belgen was gebleven... 'Pervyse' vond onderdak in het militair hospitaal waar zijn moeder enkel nog was kunnen sterven. Hij was de jongste gewonde van alle ziekenhuisafdelingen. Ze plaatsten hem in een privékamer bij een beroemde Engelse kolonel en algauw noemde men de twee 'Big Tom' en 'Little Tom'. Zijn blauw katoenen pakje was algauw vervangen door witte kleren en 'Pervyse' kreeg een diepe zachte wieg en meer bezoekers dan hem lief was.

Herminie Declercq, Margriet en Gerard Ameeuw worden vermeld op het oorlogsmonument van Pervijze en dat van Keiem – hier fragment van het monument te Keiem

De doop van de kleine 'Pervyse'

'De materniteit was aan Hilda toegewezen voor de verpleging van de kleine 'Pervyse' en de honderden andere baby's en hun onfortuinlijke moeders. Militaire hospitalen zijn voor soldaten en niet voor zwangere moeders en weeskinderen en zo kwam er een einde aan de glorierijke dagen van 'Pervyse'. Met tegenzin moest kolonel Depage, hoofd van het ziekenhuis, Hilda zeggen dat ze voor 'Pervyse' een ander onderkomen moest zoeken. Men had zijn kamer nodig voor gewonde soldaten. "Zou ik hem eerst mogen laten dopen?" vroeg Hilda en de befaamde Belgische dokter gaf toestemming.

Het duurde een week voor alles in gereedheid was gebracht voor de plechtigheid maar uiteindelijk was het toch zo ver...

Voor de plechtigheid had Hilda een dorpskerk gekozen langs de baan van Diksmuide (naar alle waarschijnlijkheid Avekapelle). Alle baby benodigdheden werden in de ambulance gelegd : een pak doeken, ondergoed, een mand met etenswaren, een grote dooptaart gebakken door de grootste banketbakker van Duinkerke en een mand met chocolade en snoepgoed. Het was zondag, een heldere onschuldige dag. Ze reden door het beschadigde Veurne en kwamen tenslotte aan in het dorp waar de doop zou plaatsgrijpen. Ze stapten het klooster binnen en vonden er een net, proper lokaal met acht bedden. Er waren twee baby's en zes moeders in verwachting. De verantwoordelijke van de zaak was een Vlaams meisje met rode wangen en zwarte ogen. Hilda kleepte 'Pervyse' in een lang wit doopkleed en een fijne sjaal en bevestigde nog een gouden speld. Ze dekete de tafel in het klooster : de taart in het midden van de tafel, één kaars en een ruiker bloesems van een pruimenboom.

Toen begon de plechtigheid in de kerk : de 15-jaar oude René, een Belgische jongen die peter zou worden, het Vlaamse meisje met haar 'appelwangen' die 'Pervyse' droeg, Hilda en Hinchcliffe. Ze stapten door de dorpsstraat en passeerden lachende soldaten die riepen "De Engelsen". Ze kwamen de kerk binnen via de linkerdeur. Vochtige lucht sloeg hen in het gelaat. In het koor stonden soldatenfietsen. Ze knielden en wachtten op de priester. In het schip van de kerk zaten enkele biddende ouderen dorpsvrouwen. De verpleegster overhandigde de baby aan Hilda. René giechelde. Drie kleine kinderen kwamen dichterbij en staarden hen aan. Aan de rechterzijde van de kerk lag een bundel stro opgehoopt waaruit drie soldaten opdoken die daar geslapen hadden. Ze knipoogden naar de knappe Vlaamse verpleegster. Voor hen was de kerk een rustplaats tussen twee periodes van dienst in de loopgraven.

De oude priester kwam binnen met zijn jonge hulppriester. De laatste was jong gekleed met een colbert en een zeer hoge kraag die zijn kin omhoog hield. De priester was in een lang zwart kleed, een grijscharige man, zijn lippen een dunne rechte lijn, de mond bijna tandenloos. Zijn wenkbrauwen waren gefronsd net alsof zijn gezicht omhooggetrokken werd. Zijn grote oren lagen plat tegen zijn hoofd. Hij praatte met de verpleegster, informerend naar de naam van de baby. Er waren een half dozijn namen voor de dreumes, familienamen van vader en moeder zodat de overlevenden nog zo talrijk konden zijn. Ook René zijn naam werd genoteerd. De priester schreef de namen op een stukje papier en stak dit in zijn gebedenboek. De ceremonie gebeurde in het Latijn en het Nederlands.

Dan werd 'Pervyse' naar de doopvont gedragen, achter de fietsen in een kleine plaats. Het gewijd water werd in een schaal gegoten. De oude priester stak mompelend zijn duim in het water en daarna achter de beide oren en in de nek van de baby. Bij het aanraken van de nek begon 'Pervyse' te wenen. De hand van de priester beefde waardoor hij de verkeerde plaats aanraakte en de handeling moest overdoen. Hij stak zijn duim opnieuw in het water, maakte een kruisje op het voorhoofd en raakte de neus, ogen en kin aan. Tijdens dit alles las de oude man uit zijn gebedenboek en antwoordde de hulppriester. Voor Hinchcliffe die een klein eindje verderop stond was het een vreemd tafereel : 'Pervyse' wriemelend en soms wenend, Hilda "ssst, sssshhht...", René die giechelend het Vlaamse meisje aanstoot. De soldaten die gluren vanachter het stro. De kinderen, aangetrokken door de schreeuwtes van 'Pervyse', die dichterbij schuifelen, bejaarde kerkgangers die verder bidden. 'Pervyse' werd vlak boven de doopvont gehouden en de priester liet het lauwe water nu met een grotere hoeveelheid over hem neerkomen. Daar was hij niet mee gediend en hij begon luidkeels te wenen. Zijn hoofdje werd gedroogd en zijn muts weer opgezet. Hij werd naar een ander vertrek gedragen waar de priester uit de kast een scapulier haalde en het om de nek van het kind hing... 'Pervyse' had een naam en was gedoopt.

Nu moesten ze enkel nog terug naar het klooster voor de taart. De oude priester werd mee uitgenodigd voor het feest. 'Pervyse' met het handje vastgehouden, sneede de taart. De kaars brandde.

Als de feestvierders terugkeerden naar De Panne, keek Hilda over haar schouders. Op de kerktoren waren twee soldaten en twee officieren met verrekijkers opgesteld, om gegevens door te geven aan de veldbatterijen.

Zonder ongevallen kwamen ze terug aan in het militair hospitaal en 'Pervyse', wakker gemaakt tijdens de plechtigheid, werd terug in zijn wit wiegje gelegd. Om hem te sussen kreeg hij een beetje vroeger dan normaal zijn avondfles. Maar hij was niet van plan te kalmeren en hij zwaaide met zijn fles als was het een wapen in plaats van een slaapmiddel.

"Een mooie kleine dienst" zei Hilda. "Maar er was iets zielig aan. Het kleine ventje zag er zo alleen uit in die vochtige oude kerk. En niemand die echt bij hem hoort. En morgen of overmorgen of de volgende dag krijgen ze hem ook te pakken en dan zal de kleine 'Pervyse' zijn moeder, broer en zusters vervoegen. Voor ons ouderen maakt het niet zo veel uit. Wij hebben ons zegje gehad en gaan en staan waar we willen. Maar voor een kind is het anders. Al die liefde en verdriet voor niets. Nog maar eens een valse start".

De kleine 'Pervyse' bleef echter in leven en werd nadien naar Parijs gebracht naar een Amerikaans weeshuis.

Nu laat ik verder Mijnheer Pervyse of Albert Ameeuw zelf aan het woord zoals hij aan het woord kwam in de televisiereportage.

"Daar (in het Amerikaans weeshuis) heeft mijn pleegvader, Mijnheer Harte, me gevonden. Ik herinner me nog bijvoorbeeld het volgende. Het is dus oorlog. En op een gegeven moment komt dan de bevrijding. En die zee van mensen op straat die riepen en zongen, dat zie ik nog voor me. Ik stond op het balkon en zag al die mensen roepen.

Ik werd geadopteerd, of liever opgevangen. We woonden in Bouillon. Ik herinner het me goed. We zijn in de jaren '20-'21. Ik was toen zes jaar. Ik was gelukkig. Ik had alles wat ik wou. Ze hielden van me en alles wat ik vroeg, kreeg ik. We woonden in Bouillon, in 'Le Caillou', En daar slingerde een brief rond. Een brief die mijn vader toevallig had laten liggen. Ik las hem en toen ontdekte ik dat hij mijn vader niet was.

Mijnheer Harte was dus niet mijn vader. Ik sprak hem erover aan en toen heeft hij me alles verteld. Dat ik in Pervijze geboren was, dat ik een oorlogskind was. Op 7 maart 1915 werd Pervijze helemaal plat gebombardeerd, door onze vrienden, de Duitsers. En ik werd gevonden in een huis dat helemaal in puin lag".

Later heeft mijnheer 'Pervyse' nog zijn echte vader - Désiré Ameeuw - ontmoet. Daar zegt hij het volgende over :

"Ik weet het nog goed, we zijn toen naar het Hotel Terlinck gegaan. Hij zat op de terras en we stapten naar hem toe. En ik denk dat we een tolk hadden, Mijnheer Blontrock geloof ik. Mijn vader sprak alleen Vlaams en ik sprak alleen maar Frans. We hadden dus een tolk nodig. Maar ik was helemaal niet onder de indruk. Ik barstte helemaal niet in tranen uit of zo. Het deed me niets. Hij maakte niet veel indruk op me. Ja goed, hij was mijn vader. Dat zeiden ze. Voor mij was mijn pleegvader mijn vader. Voor mij was die mijnheer een vreemde. Ik herinner me heel vaag dat iemand me groette en kuste. En toen was hij weer weg".

Samen met de reportagemaker bezoekt Mijnheer 'Pervyse' het graf van zijn natuurlijke vader in Keiem. Daar blijkt inderdaad dat 'die mijnheer' hem volledig onverschillig laat. Hij merkt enkel op dat zijn vader bij zijn geboorte reeds 55 jaar was. Désiré Ameeuw overleed te Keiem in 1951.

Zijn pleegvader daarentegen, is hij nog steeds niet vergeten alhoewel hij in 1934 verongelukte. Dit was het tweede drama in zijn leven dat alles veranderde :

"Dat was ettelijke jaren later (op 8 maart 1934). Mijn pleegvader - het is verschrikkelijk - (geëmotioneerd). Hij komt terug van Bouillon. Hij rijdt door Tervuren en hij... De chauffeur, hij reed niet zelf, de chauffeur botst frontaal tegen een andere auto. Ik zie een S-bocht. De andere wagen komt eraan en snijdt de bocht af. De chauffeur heeft niets. Hij klampt zich aan zijn stuur vast. Mijn pleegmoeder zat vooraan naast de chauffeur. De auto raakt klem, het portier vliegt open en zij wordt de auto uitgeslingerd, op de weg. Ze heeft niets. Ik zit naast mijn vader. Ik word op de grond

geslingerd. Ik heb niets. Maar hij wordt vooruit geslingerd door de ruit tussen de chauffeur en ons. Hij vliegt door de ruit. Hij valt, op die stukken glas dus. Hoofdslagader doorgesneden, op slag dood”.

Het leven van 'Pervyse' toont aan hoe bepalend iemands milieu en hoe relatief de veelbezongen bloedverwantschap tussen kinderen en ouders en de kracht van familiebanden over het algemeen kan zijn. Ook 'Pervyse' zelf is zich daar terdege van bewust :

“Was het geen oorlog geweest, dan stond ik hier land om te spitten. Zie je me al staan. Ik weet wat mijn leven geweest is. Wat het had kunnen zijn, dat is wat anders. Ik was een keuterboertje geweest, ik had koeien gehouden. Ik had margrietten geplukt langs de IJzer. Het bevalt me hier maar niet om te wonen. Hier moet je te hard werken. Geef mij maar Brussel, daar hoef je niets te doen. Daar laat je anderen voor je werken. Of ik hier zou willen wonen, even serieus nu, ik denk het niet, nee. Ik denk het niet”.

Aline DE HAES,
son épouse;

Philippe et Chantal AMEEUW,
Jean-Pierre AMEEUW,
Jean-François et Myriam AMEEUW-CAPART,
Patrick et Brigitte AMEEUW-LIESNARD,
ses enfants;

Carine et Laurent,
Christophe et Anne-Sophie,
Didier et Bernadette,
Nathalie et Rudy,
Sébastien,
Frédéric, Boris et Aline,
Julien, Pauline, Elise (†) et Benjamin,
ses petits-enfants;

Maxime et Elisa,
Nathan et Antoine,
Fanchon, Pétronille, Basile, Marius, Gabin et Marcelin,
Anaïck,
ses arrière-petits-enfants;

Gaby DE HAES,
Le Docteur Herman LEDUC-DE HAES,
ses belle-sœur et beau-frère;

Gérard, Bernice et Jozef AMEEUW, conjoints et famille,
Les familles AMEEUW, DE HAES, GENNOTTE et LEDUC
font part avec émotion du décès de

Pervyse Albert AMEEUW

Invalide civil de la guerre 1914-1918
Il avait trois semaines lorsqu'il fut trouvé
dans les ruines du village de Pervijse lors de la bataille de l'Yser
Il fut adopté par Léopold HARTE

né le 20 février 1915, il s'est éteint le 22 février 2002.

Le service religieux, suivi de l'incinération au Crématorium d'Uccle,
sera célébré en l'église Saint-Denis, à Forest, le MARDI 26 FÉVRIER
2002, à 11 heures.

Réunion à l'église
(chaussée de Bruxelles, face à la Maison communale de Forest)
1180 Bruxelles - Rue du Repos, 79.